

Erasmus+ Sustainability by Biotechnology: Vídeň 2018

Vídeň. Město hudby, kultury a letošního setkání projektu Erasmus+ European Challenges in Sustainability by Biotechnology. Pro mne bohužel posledního, a taky nejnáročnějšího. Byla jsem totiž mentorkou. Dobrá, dobrá, zase nechci říct, že bych si to neužila, ale mé nervy by potřebovaly tak týdenní dovolenou. Možná by mi poté už v hlavě neznělo „Houston, we have a prroblem!“, kdykoliv se něco pokazí.

Jakožto mentoři jsme jeli do Vídně už ve čtvrtek, tedy tři dny před ostatními, abychom se na mentoring pořádně připravili a uměli odpovídat na veškeré všetečné dotazy, které bychom snad mohli dostat. Skoro všechny, ať už během příprav, nebo samotného projektu, položil Dr. Braun. Tak jsme se tedy pilně připravovali, chystali vybavení, učili se „odborné“ prezentace v angličtině s doplňujícími informacemi o experimentech. Tak jsme v podstatě strávili celý pátek a sobotu. V neděli bylo naštěstí volno, tak jsme ještě před začátkem mohli nabrat síl při příjemné procházce vídeňskými vánočními trhy a popíjení vánočních nápojů.

Po lehce chaotickém příjezdu zbytku naší české skupiny v neděli odpoledne, jsme se odebrali na uvítací večeři, na kterou jsme dostali tradiční rakouské řízky s salátem a zeleninou. K našemu, převážně českému, stolu si nakonec přisedla i část turecké skupiny, takže se komunikační jazyk obratem změnil na angličtinu.

Pracovní týden začal překvapivě nepracovně. V pondělí ráno jsme totiž měli sraz u Billy v autobusu, který nás odvezl k nefunkční atomové elektrárně Zwentendorf. Zde jsme se rozdělili na německy mluvící a zbytek, a šli jsme na prohlídku. Pokud vás zajímá energetika, atomová fyzika, technika a nebo jste prostě jen zvědaví, určitě doporučuji Zwentendorf navštívit. Jakožto jediná nikdy nespustěná kompletní atomová elektrárna nabízí veřejnosti ojedinělý pohled do reaktoru i kontrolní místnosti. Jediná škoda byla, že přšelo.

Odpoledne jsme zamířili do blízké uhelné elektrárny na přednášku o uhlí jakožto zdroje energie. Dozvěděli jsme se, že momentálně největším problémem tepelných elektráren je produkce CO₂, který neumí zpracovat. Jako cesta by se mohla zdát výroba plastu, která je ovšem zatím příliš finančně náročná, aby se vyplatila při každodenním provozu.

V úterý začali experimenty. Naštěstí vcelku poklidně, bez příliš velkých problémů, až na jeden roztavený kyblík a pár křížových výsledků od Dr. Brauna. Večer nás rakouští studenti provedli po škole včetně ukázky půdy a sklepa. Dozvěděli jsme se například že škola sloužila dříve ke vzdělávání mnichů a že nejšíkovnějším absolventům je věnováno srdce v takzvané srdcové kapli.

Ve středu se pokračovalo s experimenty, až na drobné výbuchy a ucpané kohoutky, úspěšně. Zároveň jsem odpřednášela jednu ze svých prezentací, Butanoic acid fermentation, která, ač přerušena přivítáním od starosty, byla překvapivě úspěšná. Večer jsem byla tak vyčerpaná z celého dne, že jsem se musela omluvit dříve ze sportů. Tedy také abychom se dopravili do hostitelské rodiny včas, jelikož cesta nám vždy trvala asi hodinu.

Ve čtvrtek proběhlo poslední měření, sbalili se fermentory, dodělaly poslední prezentace a účastníci odprezentovali své výsledky. Odpoledne byla ještě přednáška o budoucnosti energie a naší planety a večer nácvik čtverylky, jakožto tradičního rakouského tance.

Pátek ráno začal lehce nepříjemně, workshopem na téma etiky, který by snad byl zajímavější, kdyby diskuze neprobíhala primárně v němčině, a kdybychom tato témata neřešili i u nás ve škole. Naštěstí jsme odpoledne měli příležitost navštívit jednu z vídeňských galerií a poté se chvíli projít po městě. Večer byla závěrečná večeře ve škole s vepřovou pečinkou s nádivkou. Nastal čas se rozloučit.

V sobotu jsme stihli jen návštěvu přírodovědného muzea a ujížděli jsme domů.

Jak už jsem zmínila v úvodu, Vídeň byla mým posledním setkáním, ne snad protože by se mi tady nelíbilo, jenže maturita klepe na dveře a musím dát prostor také ostatním, aby se na tomto skvělém projektu podíleli. Poznala jsem spoustu skvělých lidí ze všech koutů Evropy, získala spoustu znalostí a na veškerá setkání budu vzpomínat s radostí.

Tak vám s posledními slovy přeji, aby se projekt dařil tak, jako doposud. Kéž se na něm cítíte stejně dobře jako jsem se cítila já.

Děkuji za vše,

Jana Grombiříková, OkB